

**CARL
JACOBSENS
BREVARKIV**

NY CARLSBERGFONDET

1903-08-03

SENDER

Johannes Steenstrup

RECIPIENT

Carl Jacobsen

FACTS

Document type:
Letter

Sender's location:
Copenhagen

Recipient's location:
Copenhagen

Archive:
Carlsberg arkiv

en Gang Du skriver - Den Du er glad - da er min Grav Jovinden omhyngt - med Rosenblad. Jeg er vis paa, at disse Ord ere som talte af Ottilias Hjerte.

Al Erøsning need jeg dog, at det er lettere at tale for andre end selv at handle derefter.

Deni hengive

Johannes Steenstrup

3 August
-1902

Steenstrup
Johannes

Kjære Carl!

Hjertelig Tak for Din venlige Tanke at ville sende mig den skøtste Postkortet som minder om Ottilias, den bliver jo paa flere Maade Vidne om hvad der var hende eiendommeligt og kjært, jeg kan forsikre Dig om, at den vil være mig dyrebær.

Hvis vi skulde kræves til Aensvar for, at et Lyndord, som vi have udtalt, kan udlægges paa vrang Maade, moatte Historikeren E. G. Geijer

komme til at bøde haardt for
de Ond, jeg i dag leste hos ham
: Sorg er Synd. Nu var Geijer
et dybt alvorligt, inderlig religiøst
Menneske, og hvad han mente
med dette Ord var jo kun, at
Sorgen kan retne og udtære,
hvad Gud ikke kan tillade,
og at Geijer efter sin hele dybe
Natur ikke kunde taale at
gøstabe sig i den, men maatte
strække bød fra den. Jeg tænker
paa, hvordan Ottilia - dette dybe
Menneske - ikke heller kunde eller
ville lade sig opløse af Sorgen,
men ligesom maatte nyte den
af sig for at leve, uden at dog
derved noget af Sorgens Indtryk

paa Sindet og af dens frugtbringende
Alvor gik tabt, den gjemte sig
kun derinde og hjalp til at
danne hendes sjældne stærke
Karakter med dens Indøvelighed,
dens store Rigdom og Kjærlighed,
dens Trofasthed overfor Alindens,
de mørke og de lyse. Gud
give, kjære Carl, at Du,
hvor haardt end Plaget
har været, maa have levet
af hende at kunne over-
mande Sorgen. Glæder Du
de vidunderlig trøstende Ord
af Solkevisen om Tætemanden
i Graven, naar den døde
formaner sin Tætemo om
ikke at sørge: „men hvert